

בבית המשפט העליון

בש"פ 179/22

בש"פ 188/22

בש"פ 208/22

כבוד השופט י' עמית

לפני :

העורר בבש"פ 179/22

ובבש"פ 188/22 :

אורן קובי

המבקשת בבש"פ 208/22 :

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבה בבש"פ 179/22

ובבש"פ 188/22 :

מדינת ישראל

המשיב בבש"פ 208/22 :

אורן קובי

בש"פ 179/22 ו-188/22 : עררים על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב בתיק מ"ת 48375-11-20 שניתנו בימים 20.12.2021 ו- 3.1.2022 על ידי כבוד השופט ש' מלמד

בש"פ 208/22 : בקשה שנייה להארכת מעצר בפיקוח אלקטרוני, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996

בשם העורר בבש"פ 179/22

ובבש"פ 188/22

והמשיב בבש"פ 208/22 :

עו"ד ערן ערבה, עו"ד איתן פינקלשטיין,
עו"ד בועז קניג

בשם המשיבה בבש"פ 179/22

ובבש"פ 188/22

והמבקשת בבש"פ 208/22 :

עו"ד איתי פרוסט, עו"ד יובל קדר

החלטה

בש"פ 208/22 : בקשה שנייה להארכת מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

בש"פ 179/22 ובש"פ 188/22 : שני עררים על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ש' מלמד). האחת מיום 20.12.2021, שהובחרה בהחלטה מיום

27.12.2021, ובמסגרתה נקבע כי יוטל על העורר איסור לעסוק בתחום הנדל"ן; השנייה מיום 3.1.2022, במסגרתה נדחתה בקשתו של העורר לעיון חוזר בבקשה לביטול מעצרו בפיקוח אלקטרוני. ערר זה הוא בבחינת תמונת מראה לבקשת המדינה להארכת המעצר.

המשיב בבש"פ 208/22 והעורר בבש"פ 179/22 ובבש"פ 188/22 ייקרא להלן לשם הנוחות: העורר.

רקע עובדתי

1. עיקרי העובדות הצריכות לענייננו פורטו בהחלטות קודמות של בית משפט זה (החלטות השופט ע' פוגלמן בבש"פ 2931/21 מיום 24.5.2021 ובש"פ 6586/21 מיום 13.10.2021; והחלטת השופטת ד' ברק-ארז בבש"פ 8028/21 מיום 2.12.2021) ועל כן אנסה לקצר כמיטב יכולתי.

2. בתמצית, כתב האישום המאוחד שהוגש כנגד העורר, כולל 17 אישומים שניתן לייחס אותם לשתי פרשות, כל אחת מהן בתקופה שונה, ושתיהן קשורות האחת לשנייה, כפי שיוסבר להלן.

3. פרשת אדמה: בין השנים 2007-2012 היו תלויים כנגד העורר 43 תיקי הוצאה לפועל וחשבונות הבנק שלו הוגבלו. העורר הקים, באמצעות אנשי קש, מערך של חברות לסיחור אופציות לקניית קרקע חקלאית, והוא היה למעשה הבעלים והמנהל היחיד של חברות אלה (להלן: קבוצת אדמה). בכתב האישום נטען כי העורר, באמצעות צוות העובדים של קבוצת אדמה, הציג בפני הלקוחות מצגי שווא לגבי מהות העסקאות וכי כספי הלקוחות הופקדו בחשבונות נאמנות, כל זאת, תוך שהוא מתהדר בשמותיהם של אדריכלים ידועים ומשרדי עורכי דין בעלי שם. נטען כי העורר הפקיד את כספי הלקוחות התמימים בחשבונות של קבוצת אדמה, ובכספים אלה עשה שימוש לצרכיו הפרטיים ולמימון אורח חייו הראוותני. נטען כי העורר שלח ידו בסכום של כ-27 מליון ₪ מכספי הלקוחות, סכום שאותו הסווה והלבין תוך ביצוע עבירות מס שונות.

בשלב מסוים, העורר וקבוצת אדמה הגיעו לחדלות פירעון, ובשנת 2016 ניתן צו זמני לפירוק אותן חברות וצו כינוס לנכסי העורר (להלן: צו הכינוס).

4. פרשת סאמיט ונגזרותיה: עודנו נמצא בהליכי פשיטת רגל וכאשר חברות אדמה עדיין בהליכי פירוק, המשיך העורר לפעול. בשל חששו של העורר כי הבנקים יסרבו לתת

לו שירותים, וכדי להונות את נושיו ולהעמיד רכוש לשימוש העצמי, הקים העורר מערך של חברות נוספות (להלן: חברות סאמיט), שאף הן סוחרות באופציות בקרקע חקלאית. גם הפעם העורר רשם כוזב אנשי קש כבעלים וכדירקטורים יחידים בחברות סאמיט, על אף שהוא היה הרוח החיה והמנהל שלהן; הסתיר את הכנסותיו; ונקט באלימות לשם קידום מטרותיו.

על פי כתב האישום, העורר הונה את נושיו בכך שהסתיר מהם את פעילותו במסגרת חברות סאמיט, ובין היתר: לא העביר דוחות חודשיים על נכסיו כדי להונות את נושיו ולפגוע בהליכי חדלות הפירעון; הקים את חברות סאמיט כדי לייצר הכנסות לעצמו, להסתיר מנושיו ולהסתיר את שליטתו והיותו נהנה בחשבונות; פתח על שמן של חברות סאמיט חשבונות בנק ותיקי עוסק מורשה במע"מ, והכל תוך שימוש באנשי קש שאחת מהם היא ה"ב, בת זוגו לשעבר של העורר בשנים 2017-2020, המשמשת עדת מדינה נגדו. בכתב האישום נטען שהעורר המשיך להסתיר מנושיו את שליטתו בחברות סאמיט ואת הכנסותיו מהן, שעמדו על 71,608,718 ₪ החל משנת 2017; ניהל אורח חיים ראוותני ולצורך כך משך כספים ורכש באמצעותם רכבי יוקרה; והעביר תשלומי שכר טרחה לעורכי דינו ומימן הוצאות אחרות בסך כולל של 18,768,859 ₪.

על פי כתב האישום, העורר הציג מצג שווא כוזב לפני הנושים, הנאמן, בית המשפט, הרשויות והבנקים, ובעקבות זאת, נחתם עמו ביום 8.4.2018 הסדר נושים בהליכי חדלות הפירעון. מלוא התביעות שאושרו על ידי הנאמן עמד על סך של 66 מיליון ₪ ובמסגרת הסדר הנושים הוסרו מהעורר מגבלות הליכי חדלות הפירעון והוא חויב לשלם לנושים 16,000,000 ₪ או מחצית החובות – הגבוה מבין השניים (להלן: הסדר הנושים). לטענת המדינה, מחילת החוב בהסדר הנושים הושגה במרמה בשווי 33,000,000 ₪; מעשי המרמה של העורר נעשו בנסיבות מחמירות שונות; והמרמה נמשכה גם לאחר אישור ההסדר, בדרך של הפרתו מן היסוד. בכתב האישום המאוחד מתוארים מעשי סחיטה, אלימות ואיומים בהם נקט העורר כנגד עדת המדינה וכנגד אחד מעורכי הדין שהיה אחד הנאמנים בחשבונות הבנקים.

5. בגין שתי הפרשות המתוארות לעיל, על הסתעפויותיהן ונגזרותיהן, יוחסו לעורר העבירות הבאות:

- א. קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (4 אישומים), עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).
- ב. רישום כוזב במסמכי תאגיד (4 אישומים), עבירה לפי סעיף 423 לחוק.

- ג. איסור הלבנת הון (3 אישומים), עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון).
- ד. מסירת מידע כוזב במטרה למנוע דיווח (3 אישומים), עבירה לפי סעיף 3(ב)(2) לחוק איסור הלבנת הון.
- ה. גניבה בידי מורשה (3 אישומים), עבירה לפי סעיף 383(א)(2) יחד עם סעיף 393(2) לחוק.
- ו. הכין או קיים פנקסי חשבונות כוזבים תוך שימוש במרמה, ערמה, תחבולה במזיד ובכוונה להתחמק ממס, עבירות לפי סעיפים 220(4) ו-220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה).
- ז. הסתרת נכסים, עבירה לפי סעיף 346(א)(2) לחוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, התשע"ח-2018 (להלן: חוק חדלות פירעון).
- ח. אי מסירת מידע או מסירת מידע כוזב, עבירה לפי סעיף 346(א)(3) לחוק חדלות פירעון.
- ט. הונאת נושים, עבירה לפי סעיף 439(א) לחוק.
- י. סחיטה באיומים שהובילה לעשיית מעשה (2 אישומים), עבירה לפי סעיף 428 סיפא לחוק.
- יא. סחיטה באיומים (3 אישומים), עבירה לפי סעיף 428 רישא לחוק.
- יב. היזק לרכוש בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.
- יג. תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק.
- יד. שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק.
- יה. תקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק.
- יו. הכין או קיים, או הרשה להכין או לקיים, פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות, או שזייף או הרשה לזייף פנקסי חשבונות או רשומות, בכוונה להתחמק ממס או לעזור לאדם אחר להתחמק ממס, עבירה לפי סעיף 220(4) או ביחד עם סעיף 224א לפקודה.
- יז. השתמש בכל מרמה, ערמה או תחבולה, או הרשה להשתמש בהן, בכוונה להתחמק ממס או לעזור לאדם אחר להתחמק ממס, עבירה לפי סעיף 220(5) או ביחד עם סעיף 224א לפקודה.
- יח. הגשת דוחות כוזבים תוך מרמה ותחבולה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) יחד עם סעיף 117(ב)(3) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק מע"מ).
- יט. מסר ידיעה כוזבת או מסר דוח או מסמך אחר הכוללים ידיעה כאמור, עבירה לפי סעיף 117(ב)(1) יחד עם סעיף 117(ב)(2) לחוק מע"מ.

כ. הכין, ניהל או הרשה לאחר להכין או לנהל פנקסי חשבוניות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 117(ב)(6) יחד עם סעיף 117(ב2) לחוק מע"מ.

למרות שהאירועים בתיק אדמה קדמו כרונולוגית בזמן לאירועים מושא תיק סאמיט, הרי שכתב האישום בעניין תיק סאמיט הוגש ביום 19.11.2020, וכתב האישום בתיק אדמה הוגש רק בחודש ספטמבר 2021. לבקשת המדינה, שני התיקים אוחדו על פי החלטת בית המשפט מיום 24.10.2021. אציין כי מאחר שתיק אדמה (אישומים 1-4 בכתב האישום המאוחד) הוגש לאחר שהוגש כתב האישום בתיק סאמיט, הרי שלא נתבקש מעצרו של העורר עד תום ההליכים וממילא בית המשפט לא נדרש לבחינת קיומן של ראיות לכאורה בתיק אדמה.

הליכי המעצר

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום ביום 19.11.2020 (הנוגע כאמור למעשיו של העורר רק בפרשת סאמיט), הוגשה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים. העורר הסכים לקיום ראיות לכאורה בנוגע לאישומי האלימות שפורטו בכתב האישום, ומיקד את טענותיו בנוגע לבעלות בחברות סאמיט ולטענות התרמית.

7. בהחלטתו מיום 29.3.2021 נעתר בית המשפט המחוזי (כב' השופטת מ' בן-ארי) לבקשה, והורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

נקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת בעלות העורר בחברות סאמיט ובית המשפט המחוזי פירט שורה של ראיות בנושא זה. אשר לטענות התרמית והונאת הנושים בהליכי חדלות הפירעון, בית המשפט המחוזי מצא כי עולים "קשיים עובדתיים ומשפטיים שדינם להתברר בהליך העיקרי לרבות המשמעות של הסדר הנושים ועם מי הוא מיטיב". זאת, בהינתן שהסדר הנושים נחתם לפי עמדת רוב הנושים ולפי עמדת הנאמן שהסדר עדיף על חדלות פירעון; העורר קיבל על עצמו את חובות חברות אדמה; והנושים לא ביקשו לבטל את הסדר הנושים גם לאחר שהתברר כי העורר פעל במקביל להליכי חדלות הפירעון במסגרת חברות סאמיט. בית המשפט המחוזי בחן גם את טענות העורר על כך שסכומי המרמה שמיוחסים לו בכתב האישום, בסך למעלה מ-71,000,000 ₪, משקפים את מחזור העסקים של חברות סאמיט, ולא את הרווחים שהפיק מהן. לטענת העורר, רווחי חברות סאמיט עד לאישור הסדר הנושים עמדו על כ-2,800,000 ₪ בלבד. נקבע כי ההכרעה בנוגע לטענה זו תהיה בסוף ההליך העיקרי, אולם גם כעת יש לה

"משמעות ומשקל". לסיכום נמצא כי הראיות בנוגע לבעלות העורר בחברות סאמיט או שליטתו בהן, ועל כך שהציג מצגי שווא לרשויות והסתיר את שליטתו בחברות, מקימות "מסד ראייתי בעל פוטנציאל הרשעה בעבירות המיוחסות" לעורר. אולם עוצמת הראיות לגבי היקף המרמה כלפי הנושים, הסדר הנושים וסכומי המרמה "מוקהית במידת מה", וכי הטענות על קשיים ראייתיים בהקשר זה "אינן קלוטות מן האוויר".

בית המשפט המחוזי עמד על הערכת שירות המבחן כי קיים סיכון שהעורר ישוב על התנהגות מניפולטיבית, ואף פוגעת באחרים, כדי לקדם את צרכיו, וכי המפקחים שהוצעו על ידו לא יפחיתו את הסיכון ממנו בתחום המרמה. נקבע כי מתקיימות בעניינו של העורר עילות מעצר של מסוכנות וחשש לשיבוש מהלכי משפט והשפעה על עדים. לנוכח עבירות האלימות המיוחסות לעורר, מספר הנפגעים, תוכן האיומים, והעובדה שכל אלה נעשו בעת שנחקר בתיק אדמה – נקבע כי אלה מקימים עילות מעצר, וכי לאחר שמיעת העדים הרלוונטיים, בעיקר עדת המדינה ה"ב, אפשר שהאיוזון ישתנה.

8. על החלטה זו הוגש ערר לבית משפט זה (בש"פ 2931/21 הנ"ל). בהחלטתו של השופט ע' פוגלמן נקבע כי אין עילה להתערב בקביעות הנוגעות לקיומן של ראיות לכאורה ועוצמתן, אך יש לבחון את האפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני, ולשם כך הורה בית המשפט להכין תסקיר משלים בעניינו של העורר.

9. התיק הוחזר אפוא לבית המשפט המחוזי, שלאחר קבלת תסקיר משלים הורה בהחלטה מיום 20.6.2021 על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני בתנאים הבאים: פיקוח רצוף על ידי המפקחים; איסור שימוש באינטרנט או בטלפון חכם, למעט יצירת קשר עם עורכי הדין; ערבות עצמית בסך 500,000 ₪; ערבות צד ג' חתומה על ידי כל אחד מהמפקחים בסך 100,000 ₪; וערבות בנקאית בסך 250,000 ₪. בנוסף, ניתן נגד העורר צו עיכוב יציאה מהארץ.

בהחלטתו מיום 29.7.2021 אימץ בית המשפט המחוזי את הסכמת הצדדים בקשר להקלה מסוימת בתנאי המעצר של העורר, שעיקרם פתיחת חלונות יציאה לצורך פגישה עם עורכי דינו, אפשרות ליצירת קשר עם עיריות לגבי ארנונה והסדרי תשלומים וכן עם רשויות המס, ואפשרות לשוחח עם אמו וסבתו בנוכחות מפקחיו.

10. ביום 7.10.2021 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטה מיום 20.6.2021 שהורתה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, וביקש להורות על שחרורו לחלופת מעצר בתנאי מעצר בית לילי, על מנת שיתאפשר לו לחזור למעגל העבודה, וכן על ביטול איסור

השימוש בטלפון חכם ובאינטרנט. זאת, בשל קיומן של נסיבות חדשות ולנוכח משך הזמן שעבר מאז התקבלה ההחלטה כאמור.

ביום 14.10.2021 התקיים דיון בבקשת העורר לעיון חוזר לשם הוספת מפקחים, לאחר ששירות המבחן מצא כי המפקחים הנוספים שהוצעו על ידי העורר אינם מתאימים. הבקשה נדחתה, תוך שנקבע כי ככל שלא יפר העורר את תנאיו למשך תקופה של שלושה חודשים יהיה אפשר לחזור ולבחון את הוספת אמו כמפקחת. על החלטה זו הוגש ערר לבית משפט זה שנדון בפני השופט ע' גרוסקופף ונמשך על ידי העורר בעקבות הערות בית המשפט (בש"פ 7158/21 מיום 3.11.2021).

11. ביני לביני, ביום 10.10.2021 התקיים דיון בבקשת המדינה להארכת מעצר ראשונה של העורר בפיקוח אלקטרוני לפי סעיף 62 לחוק המעצרים (בש"פ 6586/21 הנ"ל). בהחלטתו מיום 13.10.2021 קיבל השופט ע' פוגלמן את הבקשה לנוכח המסוכנות הנשקפת מהעורר ובהיעדר מידע עדכני על אודות מסוכנות זו. עם זאת, ובשל המורכבות ביישום השיקולים במקרה דנן, הורה בית המשפט על הגשת תסקיר משלים נוסף לבית המשפט המחוזי שיתייחס, בין היתר, למסוכנות הנשקפת מהעורר והשפעות המעצר עליו, ולאחריו יכריע בית המשפט כראות עיניו.

12. ביום 11.11.2021, לאחר קבלת תסקיר משלים בעניינו של העורר, התקיים בבית משפט המחוזי דיון בבקשת העורר לעיון חוזר בתנאי מעצרו. המדינה התנגדה לבקשה וטענה כי כתב האישום החדש שהוגש נגד העורר, הכולל גם את תיק אדמה, מעיד על חומרת מעשיו, וכי העורר הפר את תנאי מעצרו שנקבעו בהחלטה מיום 29.7.2021.

בהחלטתו מאותו יום, דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופט ש' מלמד) את הבקשה לעיון חוזר. בהחלטתו עמד בית המשפט המחוזי על כך שקיימות ראיות על הפרה בוטה של העורר את התנאים שנקבעו בהחלטה מיום 20.6.2021; כי המלצת שירות המבחן לביטול הפיקוח האלקטרוני לא לקחה בחשבון את חומרת המעשים של העורר; כי "החלטה שניתנה בעניינו של המבקש (העורר – י"ע) אינה אוסרת על המבקש לעבוד. אולם, ככל שהמבקש מבקש לעבוד, רשאי הוא לעבוד במגבלות שקבע בית המשפט של איסור שימוש בטלפון חכם ואיסור שימוש באינטרנט"; וכי משך הזמן שבו העורר עצור בפיקוח אלקטרוני, כ-5 חודשים, לא מהווה "חלוף זמן משמעותי".

13. בעקבות החלטה זו הגישה המדינה לבית המשפט המחוזי בקשה להבהרה או להוספת תנאי "איסור עיסוק". נטען כי הלכה למעשה על העורר מוטל איסור עיסוק,

לנוכח האיסור המוחלט על שימוש בטלפון ובאינטרנט. עוד נטען כי בהינתן מסוכנותו של העורר והיותו שור מועד, שעל אישיותו ה"גרנדיוזית", "המניפולטיבית" וחסרת המעצורים עמד שירות המבחן, יש לאסור עליו לעסוק בכל תחום אלא אם יינתן אישור של בית המשפט קודם לכן.

בעוד הבקשה להבהרה ולאיסור עיסוק תלויה ועומדת בבית המשפט המחוזי, הזדרז העורר והגיש ביום 22.11.2021 לבית משפט זה ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מיום 11.11.2021 (בש"פ 8028/21 הנ"ל).

בעוד הערר תלוי לפני בית משפט זה, ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי כב' השופט מ' מלמד) בבקשת המדינה להבהרה ולאיסור עיסוק. בהחלטה מיום 25.11.2021 נקבע כלהלן:

"לאחר עיון בבקשה ובתגובה לה, אני סבור כי אין מקום לקבוע קביעה פוזטיבית האוסרת על המשיב (העורר – י"ע) כל עיסוק באשר הוא עיסוק. אין בנסיבות הקיימות בפני נסיבה חדשה שיש בה לשנות מהסטטוס המשפטי בו מצוי המשיב. בית המשפט ער להפרות שביצע המשיב. אכן מדובר בהפרות התנאים שקבע בית המשפט ביום 20.06.21:

'חל איסור שימוש בטלפון חכם למעט שיחות טלפון לעורכי הדין המייצגים בפיקוח המפקחים. חל איסור שימוש באינטרנט'.

בית המשפט סבור כי הוראה זו היא הוראה ברורה. כמו גם ברור מהראיות שאספה המדינה כי המשיב הפר את התנאים הן של איסור שימוש בטלפון חכם והן איסור שימוש באינטרנט. יחד עם זאת, יש למבקשת כלים משפטיים לטפל בהפרות התנאים. החלת איסור עיסוק הוא כלי קשה ובמקרה הנוכחי אינו מידתי, שכן אין הוא אוסר רק על עיסוק הקשור בעבירות המיוחסות למשיב. אלא מדובר בשלילת כל עיסוק אחר גם אם הוא אינו קשור לתחום העבירות המיוחסות למשיב לכאורה.

בית המשפט מבקש להסב תשומת לב המשיב, לתנאים שנקבעו בעניינו בכלל ההחלטות שהתקבלו בעניינו. סרטוני תדמית העלאתם למרשתת או ביצוע עסקאות בטלפון מהווים הפרת התנאים. ראוי לו למשיב להימנע מפעולות אלו שיכולות להוביל בסופו של יום למעצרו של המשיב".

בשולי ההחלטה רשם בית המשפט המחוזי "הערת אזהרה" חמורה לעורר, כי ככל שלא יכבד את התנאים שנקבעו, הדבר עלול להביא למעצרו מחדש.

14. ההחלטה של בית המשפט המחוזי מיום 25.11.2021 כבר עמדה בפני השופט ד' ברק-ארז, בעת שדנה בערר שהוגש על ידי העורר (בש"פ 8028/21 הנ"ל). בהחלטתה מיום 2.12.2021 נקבע כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא לשחרר את העורר לחלופת מעצר, מאחר שלא יהא בכך כדי לאיין את מסוכנותו. ברם, ביחס לבקשת העורר לשינוי תנאי המעצר ולהסרת המגבלות שהוטלו עליו בקשר לשימוש בטלפון ובאינטרנט נקבע, מבלי לנקוט עמדה לגופם של דברים, כי הדיון יוחזר לבית המשפט המחוזי לצורך קבלת החלטה ברורה ביחס לעיסוקים המותרים לעורר בתקופת מעצרו בפיקוח אלקטרוני. זאת, בין היתר, לנוכח החלטות קודמות של בית המשפט המחוזי שהבהירו שהעורר לא מנוע בצורה גורפת מלעבוד, אך לא קבעו דבר מעבר לכך "תוך השארת מרחב של עמימות אשר מוסיף לייצר מחלוקות פרשניות בין הצדדים". בית המשפט הנחה בהחלטתו את בית המשפט המחוזי להבהיר בהחלטתו "האם התנאים המגבילים שהוטלו על העורר נועדו, בין היתר, לאסור עליו עיסוק בתחום הנדל"ן, לנוכח העבירות המיוחסות לו. ככל שהתשובה לכך היא שלילית, יוסיף ויכריע בית המשפט המחוזי האם ניתן לאפשר לעורר שימוש בטלפון ובאינטרנט רק לצורך עיסוקו, ככל שהדבר יכול להתאפשר במסגרת הפיקוח".

15. ושוב הוחזר הדיון לבית המשפט המחוזי, והפעם לצורך הכרעה בשאלת עיסוקו של העורר בתקופת מעצרו בפיקוח אלקטרוני ובשאלות נוספות הנוגעות לתנאי מעצרו.

בהחלטתו מיום 20.12.2021 (כב' השופט ש' מלמד) נקבע, בין היתר, כי המסגרת הדיונית ביחס לבקשה להוספת חלונות ההתאוווררות ולהוספת אמו של העורר כמפקחת היא בקשה לעיון חוזר מאחר שהבקשות נדונו כבר פעמיים, ומשכך עליהן לעמוד בתנאים לעיון חוזר שלא התקיימו במקרה דנן.

אשר לנושא איסור העיסוק, הבהיר בית המשפט המחוזי מפורשות כי על העורר חל איסור לעסוק בתחום הנדל"ן וכי כלל התנאים בהם מצוי העורר יוותרו על כנם. אביא חלק זה מההחלטה כלשונו:

"בית המשפט מבקש לחזור למושכלות יסוד. אדם שנעצר צריך להיעצר על פי עילת מעצר הקבועה בחוק (עילה סטטוטורית עילה לפי סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו-1996) או עילת מעצר של מסוכנות (עילה המתייחסת לחשש

קונקרטי כלפי סוג עבירה מסוים עילה לפי סעיף 21 (א)(1)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו-1996). המסוכנות מתייחסת לחשש במעצר כי שחרורו של העצור יכול להביא להישנות עבירות דומות לאלו המיוחסות לו לכאורה. אדם המבצע עבירות בתחום הסמים אין טעם לקבוע תנאים המפחיתים מסוכנות לאלימות אך אינם מפחיתים הישנות עבירות סמים. אדם המבצע עבירות מרמה התנאים שנקבעים אמורים לאיין מסוכנות של הישנות עבירות מרמה ולא עבירות סמים. לדוגמא אדם המואשם באלימות במשפחה לא ניתן לאיין מסוכנות ע"י השבתו לביתו אבל ניתן לעיין מסוכנות בעברת רכוש. כלומר צריך להיות קשר סיבתי בין התנאים שבית המשפט קובע למסוכנות הקונקרטית של המבקש. טענת ההגנה כי החלטת בית המשפט העליון מיום 24.05.21 כל מטרתה לאסור שימוש בטלפון ובאינטרנט כדי למנוע יצירת קשר עם עדי התביעה היא נכונה חלקית בלבד. מטרתה היא לאיין מסוכנות המבקש בהתייחס למעשיו לכאורה של המבקש ולא רק למול עדי התביעה.

מדובר בכתב אישום המייחס למבקש עבירות רבות של מרמה כלפי לקוחות, נושים, רשויות המס, ורשויות אחרות. ב"כ המבקש הגדיר את העיסוק של המבקש כתיווך מקרקעין מול חברות. כדי להבהיר כי המבקש לא יעסוק בעיסוקים שעניינם דומה לעבירות שביצע המבקש לכאורה. בית המשפט יאמר כי אין בהגדרה של ב"כ המבקש דבר המאפשר בחינתו. אין לבית המשפט שום כלים לבחון את רוחב העיסוק, את היכולת לפקח כי המבקש לא חזר לסורו ומבצע עבירות. מתן אפשרות לעיסוק בתחום העיסוק בו המבקש ביצע עבירות לא מאפשר לאיין את המסוכנות של המבקש למנוע ביצוע עבירות. כאשר בית המשפט מאפשר עיסוק הוא מטיל הגבלות פיקוח. לדוגמא אדם היוצא לעבודה פיזית מוטל עליו פיקוח של מפקח המונע ביצוע הישנות עבירות. במקרה הזה לא הוצע שום פיקוח אפקטיבי. לא ברור לבית המשפט איך הסרת האיסור של השימוש בטלפון ובאינטרנט ניתנת לפיקוח אפקטיבי. אין שום דרך לדעת שהמבקש ישמור על התנאים שקבע בית המשפט. עד כה ניסיון בית המשפט עם המבקש הוא ניסיון לא טוב. המבקש הפר את התנאים ולמעשה אין חלופה זמן אמיתי שיכול לאפשר לבית המשפט לומר כי המבקש רכש את אמונו של בית המשפט. בנסיבות אלו כאשר מטרת האיסור לאיין מסוכנות המבקש מלחזור לבצע עבירות אין מקום לאפשר למבקש לעסוק בתחום בו ביצע עבירות לכאורה" (הדגשה הוספה – י"ע).

בשולי החלטתו ציין בית המשפט המחוזי כי העורר עסוק במרבית זמנו בתנאים בהם הוא מצוי, ובמקום לקדם את התיק העיקרי בצורה אמיתית, מתבקשות עוד ועוד פגישות לצורך בחינת הייצוג המשפטי כאשר עד עתה הנושא לא הוסדר. משכך, "ראוי

לו למבקש (לעורר – י"ע) להיות עסוק בקידום התיק העיקרי שכן דבר זה יכול להביא לסיום הליכי המעצר".

16. אך יבש הדיו על החלטה זו, וביום 23.12.2021 הגיש העורר לבית המשפט המחוזי בקשת הבהרה להחלטתו. בבקשה ציין העורר כי להבנתו, בית המשפט לא התכוון להטיל עליו איסור חדש שלא היה קיים קודם לכן, ולא קבע כי מהיום אסור לפתע לעורר להמשיך לקיים בביתו בפיקוח אלקטרוני פגישות שבהם הוא מתווך בנדל"ן לחברות העוסקות בתחום, כפי שהוצהר בגלוי כי כך הוא ממשיך לעשות לכל אורך הדרך.

בהחלטתו מיום 27.12.2021 קבע בית המשפט המחוזי כי ההחלטה ברורה דיה וכי "חל איסור על המבקש (העורר – י"ע) לעסוק בעיסוק בתחום הקשור בביצוע העבירות בהן הואשם. זאת נוכח המסוכנות להישנות עבירות".

17. ושוב, והפעם בטרם יבשה הדיו על החלטות אלו, חזר העורר והגיש לבית המשפט המחוזי ביום 28.12.2021 בקשה לעיון חוזר. במסגרת הבקשה התבקש בית המשפט להורות על ביטול המעצר בפיקוח אלקטרוני או לקבוע דיון בעניינו בשל שינוי נסיבות. זאת, בין היתר, בשל התארכותם הצפויה של ההליכים נגד העורר בשל הגשת כתב האישום המאוחד, מה שהרע את מצבו; ובשל העובדה שהתיק המאוחד נדון כאשר העורר היה מיוצג על ידי הסנגוריה הציבורית שבקשתה להפסקת הייצוג התקבלה, וכעת העורר אינו מיוצג. נטען כי מדובר בעורר בן 40 ללא עבר פלילי אשר זה לו מעצרו הראשון ללא כל הפרה מצדו וללא שהתקיים בעניינו שימוע.

ביום 3.1.2022 הגישה המדינה תגובה לבקשת העורר ובקשה לעיון חוזר מטעמה, שבה התנגדה לבקשת העורר ואף ביקשה להורות על ביטול ההקלות שנקבעו לו ועל חילוט ערבויות, לנוכח הפרותיו החוזרות ונשנות של תנאי מעצרו.

18. בהחלטתו מיום 3.1.2022 קבע בית המשפט המחוזי כי דין הבקשות להידחות ללא צורך בדיון הואיל ולא התקיימו התנאים הקבועים בחוק לצורך עיון חוזר.

ביחס לבקשת העורר נקבע, בין היתר, כי זו הוגשה בחלוף 8 ימים בלבד ממועד מתן ההחלטה, כך שלא התקיים התנאי של חלוף הזמן; כי הבקשה אינה מגלה עובדות חדשות; כי אין בהיעדר ייצוג העורר נסיבות חדשות, ובמיוחד שעה שהעורר מנסה למצוא ייצוג במשך תקופה ארוכה ללא הצלחה, וכי העובדה שהסנגוריה הציבורית לא

מעוניינת לייצגו הייתה ידועה כבר במועד הדיון הקודם; וכי כתב האישום החדש נגד העורר לא שינה את מצבו לרעה, הואיל וממילא העורר לא היה מיוצג.

ביחס לבקשת המדינה נקבע, בין היתר, כי גם לגביה לא הוצגו נסיבות חדשות; כי העובדה שהעורר ביקש לעסוק בתחום שביקש לא הייתה נסיבה חדשה; כי העובדה שבא כוח העורר ציין שהעורר עסק בעבודה זו במהלך מעצרו לא יכולה לשמש כנסיבה נגד העורר ללא שיוצגו לכך ראיות חיצוניות; וכי ככל שהמדינה סבורה כי העורר הפר את תנאי המעצר שלו, עומדים לרשותה כלים אחרים לפעולה. עוד נקבע כי בשל תנאי מגפת הקורונה בתקופה הנוכחית אין מקום לקיים דיון בהיעדר טענות כבדות משקל שלא נטענו בעבר. בית המשפט המחוזי חזר על דבריו לפיהם ראוי לו לעורר "להתחיל ולעסוק בעיקר ולא בטפל, במקום להמשיך ולעסוק בהליכי המעצר ולנסות לבטל אותם כל הזמן... ולעסוק בתיק העיקרי, דבר שיכול לקצר את תקופת המעצר בה הוא מצוי".

19. עד כאן מהלך העניינים שהניב את שני העררים דנן ואת בקשת המדינה, כפי שיפורט להלן. אציין כי הצעתי לצדדים לקיים דיון מאוחד בבקשת המדינה ובשני העררים, אך משעמד העורר על קיום הדיון בבקשת המדינה בנפרד מהעררים, על אף שבין שני המועדים שנקבעו הפרידו ימים בודדים, התקיימו הדיונים בעררים ובבקשת המדינה בנפרד. עם זאת, מאחר שהדברים קשורים זה בזה ועל מנת שהתמונה המלאה תהיה בפני הקורא ובפני בית המשפט, החלטה זו ניתנת במאוחד.

בש"פ 188/22

20. ערר זה נסב על החלטות בית המשפט המחוזי מיום 20.12.2021 ומיום 27.12.2021.

לטענת העורר, בית המשפט המחוזי התעלם מקביעות קודמות לפיהן לא מוטל עליו תנאי האוסר עליו להתפרנס, כך שלא מדובר בבקשה מצדו אלא בבקשה של המשיבה להטלת איסור זה. עוד נטען, בין היתר, כי בזמן אמת אף אחד לא טען כלפי העורר או התרה בו על כי הפר החלטה שיפוטית; כי החלטת בית המשפט המחוזי לפיה רשאי העורר לעבוד לפי המגבלות שנקבעו לו והאוסרות שימוש בטלפון ובאינטרנט, הפכה לחלוטה משהמדינה לא עררה עליה; כי גם אם נניח שהעורר קיים פעילות עסקית במהלך מעצרו, משלא הוטל עליו כל איסור לעשות כן, אין מדובר בהפרה; כי החלטתו של בית המשפט המחוזי עומדת בסתירה להחלטות קודמות; וכי העורר לא ביקש כי תוסר ממנו מגבלה, שכן מעולם לא הוטלה עליו, ועל כן נטל השכנוע להראות שינוי נסיבות

המצדיק את שינוי המצב המשפטי היה מוטל דווקא על כתפי המדינה, שלא עמדה בו. עוד טען העורר כי ההחלטה לאסור עליו עיסוק באופן גורף לאחר חצי שנה שבה לא הוטלה עליו מגבלה כזו היא חסרת תקדים, וכי בחלוף הזמן הנטייה היא דווקא להקל בתנאים, ובייחוד במקרה דנן שבו צפויים ההליכים המשפטיים להתמשך. עוד נטען כי המסוכנות עליה נשען בית המשפט המחוזי בהחלטתו התבססה על תשתית עובדתית שלא נטענה ואינה חלק מהליך המעצר, כך שמדובר בפגם היורד לשורש העניין ובסתירה לדין.

בש"פ 179/22

21. ערר זה נסב על החלטת בית משפט קמא מיום 3.1.2022.

נטען, כי שגה בית המשפט המחוזי עת הורה על דחיית בקשת העורר לעיון חוזר מבלי לקיים דיון בעניין, הואיל והכלל הרווח הוא כי החלטה בבקשה לעיון חוזר לא תתקבל אלא לאחר שהתקיים בה דיון, להוציא מקרים חריגים שמקרה זה לא בא בגדרם. עוד נטען, בין היתר, כי העורר הציג בבקשתו שינוי נסיבות הקשור בהיעדר ייצוג המשפטי, כאשר מועד הדיון הבא קבוע ליום 26.1.2022, ותחילת שמיעת הראיות בתיק לא צפויה לפני "שנת המשפט הבאה", מה שמהווה נסיבה חדשה להגשת בקשה לעיון חוזר, שאינה נופלת בגדר המקרים החריגים שבהם אין מקום לקיים דיון כפי שהותווה בפסיקה; וכי הסיכויים לקבלת בקשתו של העורר לעיון חוזר בבית משפט קמא היו גבוהים, ומכל מקום לא היה מקום לדחות את הבקשה מבלי לקיים דיון בעל-פה, ודי בכך כדי להצדיק את קבלת הערר.

בשורה התחתונה ביקש העורר להורות על ביטול החלטת בית המשפט המחוזי ועל ביטול המעצר בפיקוח אלקטרוני, ולחלופין, להורות על החזרת הדיון בבקשת העורר לעיון חוזר בבית המשפט המחוזי.

בש"פ 208/22

22. כתמונת ראי לבקשת העורר לבטל את המעצר בפיקוח אלקטרוני, הגישה המדינה בקשה שנייה להארכת מעצרו של הנאשם בפיקוח אלקטרוני על פי סעיף 62 לחוק המעצרים, ועמדה על השתלשלות האירועים במשפטו של הנאשם ומאז הארכת המעצר הקודמת.

המדינה טענה כי יש להאריך את מעצרו של הנאשם פעם נוספת, וזאת בשל סוג העבירות המיוחסות לו. אלה כוללות עבירות סחיטה באיומים, מרמה ואליומות שבוצעו על ידו בשיטתיות ובתחכום כלפי אזרחים וכלפי רשויות המדינה, אף לאחר פתיחת החקירה נגדו. עוד נטען כי קיים חשש לכך שהנאשם ינסה לשבש הליכי משפט, וכי אין בחלופת מעצר כדי לאיין את מסוכנותו, שנלמדת מהמעשים המיוחסים לו. עוד הוסיפה המדינה כי נכון להיום קבועים שני מועדי דיונים לסוף ינואר ולתחילת מרץ לצורך הסדרת ייצוגו של הנאשם ולצורך מענה לכתב האישום, בהתאמה.

דיון והכרעה

23. לא בכדי הארכתי בפירוט ההליכים בעניינו של העורר. מעיון ב"נט-המשפט" עולה כי מאז פתיחת תיק המעצר ביום 27.11.2020, ניתנו 145 החלטות בעניינו של העורר.

ככלל, בבקשה לעיון חוזר יש לקיים דיון במעמד הצדדים, אך כאשר חולף זמן כה קצר ממתן ההחלטה; כאשר בקשות לעיון חוזר מוגשות פעם אחר פעם באופן הגובל לכאורה בניצול לרעה של הליכי משפט; כאשר העורר מחליף את עורכי דינו חדשות לבקרים ואף רואה בכך נסיבה חדשה; ובהתחשב גם במגפת הקורונה אשר מקשה על קיום הדיונים במתכונת הרגילה – נכון עשה בית המשפט המחוזי שלא הטריח שוב את הצדדים לאולמו. בית המשפט הוא נותן שירות אך אינו משרת של מי מהצדדים ואינו עובד אצל מי מהצדדים וטוב יעשה העורר אם ימתן ויפחית את היקף פניותיו אל בית המשפט המחוזי. אין לי אלא להצטרף להערוותיו של השופט ש' מלמד כי הגיעה העת שהעורר יתמקד בקידום התיק העיקרי.

אשר על כן, דין הערר בבש"פ 179/22 להידחות.

24. השאלה העומדת לפתחנו היא האם יש מקום להיעתר לבקשתו של העורר להמשיך לעסוק בתיווך נדל"ן. לשאלה זו יש קשר לסוגיית המשך מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני, הגם שלא קשר הכרחי.

אקדים ואומר כי איני רואה ליתן משקל לטענת העורר לגבי עיתוי בקשתה של המדינה, ולטענתו כי המדינה לא הגישה ערר כנגד החלטות קודמות שבגדרן נאסר על העורר רק להשתמש בטלפון ובמרשתת. אף איני סבור כי החלטתו של בית המשפט המחוזי עומדת בסתירה להחלטות קודמות. ההחלטה דנן ניתנה לאחר שהתברר כי העורר

המשיך לעסוק בנדל"ן, תוך הפרה של האיסור להשתמש בטלפון ובמרשתת. או-אז קמה ועלתה השאלה אם העורר רשאי להמשיך בעיסוקו. עד לאותו מועד סברה המדינה כי הדבר מובן מאליו, ורק משהתעוררה הסוגיה ונתבקשה הבהרה, התחדדה השאלה ובית המשפט נדרש להבהיר את כוונתו. בית משפט של מעצר רשאי לשנות מהחלטותיו ועל אחת כמה וכמה שהוא רשאי להבהיר בכל עת את החלטותיו. לכן, לא בהחלטה חדשה עסקינן, אלא בהחלטה הנובעת וקשורה במישרין להחלטות קודמות של בית המשפט.

25. ולגופם של דברים.

המדינה טענה כי לא יעלה על הדעת שעצור מאחורי סורג ובריה ימשיך לנהל את עסקיו כאילו לא קרה דבר, וכך גם במעצר בפיקוח אלקטרוני, אשר כשמו כן הוא, מהווה מעצר. על אחת כמה וכמה לאחר שבית המשפט הורה על ניתוקו של העורר מהמרשתת ואסר עליו את השימוש בטלפון.

מנגד, טען העורר כי כיום, לאחר הסדר הנושים, הוא מגיע אל השוק "נקי" כשהוא יכול לפעול בגלוי ותחת שמו אל מול הבנקים, וכך אכן נעשה על ידו. העורר שילם 16 מיליון ₪ לקופת הכינוס, ומאחר שעל פי הסדר הנושים עליו להוסיף ולשלם, יש לאפשר לו להמשיך בעיסוקו, והא-ראיה, שבמסגרת פעולותיו תוך כדי מעצרו, עלה בידו להוסיף ולשלם עוד 5.3 מיליון ₪ לטובת הנושים. העורר הצביע על כך שהנושים לא עתרו לביטול הסדר הנושים גם לאחר שהתגלה כי פעל לכאורה בקבוצת חברות סאמיט, ועל אף הונאת הנושים שיוחסה לו בכתב האישום. זאת, מאחר שהאינטרס המובהק של הנושים הוא שהעורר יעמוד בהסדר אשר מיטיב איתם. מה עוד שעל פי הסדר הנושים, העורר נטל על עצמו חלק נכבד מחובן של החברות, שאינו חובו האישי (על כך השיבה המדינה, כי העורר לקח בחשבון כי נוכח התנהלותו התרמיתית כלפי לקוחות אדמה ממילא הייתה מבוצעת הרמת מסך).

מכאן בקשתו של העורר להתיר לו לעסוק בתחום מומחיותו שהוא תיווך נדל"ן, אל מול חברות העוסקות בתחום. העורר התחייב שלא לעסוק בשיווק באופן ישיר ללקוחות פרטיים (כפי שעשה בשעתו בקבוצת חברות אדמה). לטענת העורר, אין מניעה כי יעסוק גם ביעוץ ובהכוונה שיווקית ללקוחות, לאו דווקא בתחום הקרקעות. כל אלה יאפשרו לו להמשיך לשלם לקופת הכינוס ולעורכי דינו, מה שעשוי לייתר את בקשתו התלויה ועומדת כי בית המשפט יאשר לו שכירת שירותי עורך דין פרטי בעלות של 2.5 מיליון ₪.

אפתח במושכלות יסוד. "רבות עמד בית משפט זה על כך שמעצר בפיקוח אלקטרוני לפי סימן ג' לחוק המעצרים, דינו כמעצר עד תום ההליכים, ובהתאם, מעמדו המשפטי של המפוקח הוא כעצור עד תום ההליכים, ולא כמי ששוחרר לחלופת מעצר בתנאים מגבילים" (בש"פ 9992/17 מדינת ישראל נ' קואן, פסקה 12 (18.1.2018) (להלן: עניין קואן); וראו גם בש"פ 1697/18 ג'ובראן נ' מדינת ישראל (6.3.2018)). מעצר בפיקוח האלקטרוני אמור לשמש כתחליף למעצר מאחורי סורג ובריח:

"מי שנעצר בפיקוח אלקטרוני הוא בגדר עצור, ולא בגדר משוחרר בערובה (חלופת מעצר), ומסטאטוס נורמטיבי זה גם נגזרות זכויותיו והמגבלות החלות עליו. [...] לסטאטוס המשפטי של מי שנתון בתנאי פיקוח אלקטרוני כעצור יש השלכות בהיבטים שונים..." (בש"פ 77/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (11.1.2017)).

לכן, מעצר בפיקוח אלקטרוני אינו מתיישב עם היתר ליציאה לעבודה:

"מטרתה של תכנית הפיקוח האלקטרוני במתכונתה הנוכחית היא לשמש אמצעי מעצר נוסף לעצורים, שמפאת מסוכנותם לא ניתן היה לשחררם לחלופה שיהא בה כדי להפחית דייה ממסוכנות זו. נודעת לדברים אלה משמעות מקום שבית המשפט מתבקש לאשר יציאה לעבודה של מי שנעצר עד תום ההליכים. כפי שברור שמי שעצור מאחורי סורג ובריח לא ניתן לאפשר את יציאתו לעבודה, בה במידה הדעת נותנת כי מי שעצור באיזוק אלקטרוני לא ניתן לאפשר לו לשהות מחוץ למקום הפיקוח למטרה זו, לא כל שכן מקום שמדובר בבקשה לצאת מתחומו למספר שעות רב כל כך" (בש"פ 966/16 זידאן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (28.2.2016); עניין קואן, פסקה 12 והאסמכתאות שם).

כשלעצמי, איני משוכנע כי מעצר בפיקוח אלקטרוני שולל מיניה וביה את זכותו של העצור להמשיך בעיסוקיו תחת תנאי המעצר. כך, לדוגמה, פלוני, שהוא יו"ר דירקטוריון של חברה, נמצא במעצר בפיקוח אלקטרוני לאחר שהוגש נגדו כתב אישום על כך שתקף את בת זוגו. האם פלוני אינו רשאי לקיים ישיבת דירקטוריון בזום? האם

עצור בפיקוח אלקטרוני אינו יכול לעסוק בביתו בעבודות של פירוק/הרכבה/אריזה של מוצרים שונים?

כאשר בית המשפט מורה על מעצר בפיקוח אלקטרוני לנאשם בסחר סמים, בית המשפט אינו נדרש להוסיף תנאי האוסר על הנאשם להמשיך לעסוק בסחר בסמים. המקרה שלפנינו שונה, מאחר שהעורר מבקש לעסוק בתחום עיסוק לגיטימי. עוד לזכותו של העורר ניתן לזקוף את אינטרס הנושים כי יעמוד בהסדר הנושים. ברם, היענות לבקשתו של העותר משמעה החזרת הנאשם לזירת הפשע בתחום שבו הוא נאשם, וזאת קשה להלום. אכן, העורר רשאי כיום, לאחר הסדר הנושים, לפעול באופן חופשי מול הבנקים. אך המסוכנות המיוחדת לעורר מקורה לא רק בעבירות התקיפה, האיומים והסחיטה המיוחדות לו. המסוכנות של העורר נובעת מעלילותיו המתוארות גם בכתב האישום הנוגע לתיק אדמה, שם מיוחסת לו שליחת יד בכספי לקוחות שכספם היה אמור להישמר בנאמנות. אכן, בגין פרשת אדמה לא נערך דיון בנושא הראיות לכאורה, אולם כתב האישום מדבר בעד עצמו, ונקודת המוצא היא, כל עוד לא נסתרה, כי קיימות ראיות לכאורה בתיק זה. ובכלל, כתב האישום המאוחד מייחס לעורר שורה של עבירות של מרמה גם כלפי נושים, רשויות המס, ורשויות אחרות. אכן, העורר טוען כי כיום אינו עובד מול יחידים אלא מול חברות, אך מי לידינו יתקע כי לא ימשיך במעלליו כנגד אותן חברות שעמן ומולן הוא עובד? ובכלל, כיצד ניתן לפקח באופן אפקטיבי על מעשיו של העורר ולוודא שלא חזר לסורו? אפילו על מי שבית המשפט מתיר לו לצאת לעבוד במסגרת מעצר בית, יש ובית המשפט מתנה זאת בפיקוח אנושי. ביטול איסור השימוש בטלפון ובמרשתת והיתר לעורר להמשיך לעסוק בנדל"ן לא ניתן לפיקוח אפקטיבי. אין לי אלא להסכים עם בית המשפט המחוזי כי איסור השימוש בטלפון ובמרשתת לא נועד רק כדי למנוע יצירת קשר עם עדי התביעה, אלא גם לאיין את מסוכנותו של העורר כפי שעולה מהמעשים המיוחדים לו בכתב האישום.

27. כתב האישום מגולל סיפור חיים של שנים, שבמהלכן העורר נקלע לחובות, חשבונותיו מוגבלים והוא שקוע בחובות שבגינם הוא מסובך בהליכי גבייה בהוצאה לפועל. או-אז פותח העורר קבוצת חברות, מפתה את קורבנותיו התמימים ושולח ידם בכספם. בהמשך, פותח שוב שורה של חברות ומעמיד בהן אנשי קש, וכל זאת כאשר במהלך הדברים הוא מבצע לכאורה שורה של עבירות נלוות. כל אלה מעידים על התנהלות תרמית לכאורה של העורר, ועל כך יש להוסיף את התמונה הבלתי מחמיאה שעולה מתסקירי שירות המבחן. ואם לא די בכל אלה, העורר הפר ברגל גסה את האיסורים של שימוש בטלפון ובמרשתת שהוטלו עליו. על רקע כל אלה, איני סבור כי בשל כך יש להעניק לו "פרס" בדמות היתר עיסוק.

אשר על כן, אני דוחה את שני העררים ומותיר על כנן את החלטות בית המשפט המחוזי.

בש"פ 208/22

28. ומכאן לבקשת המדינה להאריך את מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני ב-90 ימים נוספים.

ההליך העיקרי טרם החל, ולאור איחוד כתבי האישום ובהתחשב בכך שהעורר טרם הסדיר את ייצוגו ונוספו נאשמים, יש להניח כי עד לתום ההארכה הנוכחית המשפט עדיין לא יתחיל, הגם שנקבעה ליום 2.3.2022 ישיבה לצורך מענה לכתב האישום. במצב דברים זה לא רק שסוף הדיון אינו נראה באופן, אלא ספק אם גם תחילתו נראית באופן.

ברם, אני סבור כי בשלב זה, נקודת האיזון השתנתה באופן מהותי אך ורק בשל חלוף הזמן מההארכה הראשונה. ולא רק זאת, אלא שהעורר לא ניצל את תקופת ההארכה הראשונה על מנת לחזק את האמון שניתן בו, נהפוך הוא, ואין לי אלא להפנות להחלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 20.12.2021 שם נאמר: "עד כה ניסיון בית המשפט עם המבקש הוא ניסיון לא טוב. המבקש הפר את התנאים ולמעשה אין חלוף זמן אמתי שיכול לאפשר לבית המשפט לומר כי המבקש רכש את אמונו של בית המשפט".

29. אשר על כן, אני נעתר לבקשה ומאריך מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני ב-90 ימים, החל מיום 14.1.2022 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 48527-11-20 ותפ"ח 35455-01-20 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"א בשבט התשפ"ב (23.1.2022).

ש ו פ ט